

O Veliki noči.

 Veliki noči je bilo. Takrat, ko priklijejo beli in lepodišeči zvončki na dan in je vsa narava posuta s pomladnim cvetjem. Tudi lastovke se že vrnejo z juga. V prerrojeno naravo zazvoné velikonočni zvonovi veselo Aleluja.

Kdo bi nestrpno ne pričakoval Velike noči? Saj nam prinese novo obleko, novo belo krilo, nov klobuček in nove čeveljčke, da gremo lahko k božjemu grobu molit za nas križanega Boga. In piruhi tudi niso najzadnja reč. Tako so lepi in rdeči, še bolj rdeči in bolj obarvani kakor lica male Ivanke.

Pred Veliko nočjo, na cvetno nedeljo, pa nesemo lepo okrašene, s pisanimi trakovi in z bršljinom in z oljkami opletene butare v cerkev. Na butari pa so obešena jabolka, pomaranče, fige in podobne reči. Ej, ko tako lepo dišijo! Pa nalože dečki butare na mlade rame in hajdi v cerkev k maši in blagoslovu. Kako je vsak fante ponosen na svojo butaro!

Tedaj je nesel našo butaro moj bratec. Jaz pa sem šel poleg njega z jabolkom v žepu. Jabolko ni bilo majhno, še celo veliko je bilo, ako si ga ogledoval z napol zatisnjenimi očmi. In jabolko v takem času, kakor o Veliki noči, tudi ni navadna reč — kakor črna vrana, kakor kamen na cesti.

Po vsej poti, ko smo šli k maši in od maše domov, so sekali fantje jabolka in piruhe. Kako je bil srečen oni, ki je dobro zadel v jabolko takoj prvi pot in ni izgubil krajcarja, ampak je dobil še jabolko!

Drugi otroci so se bahali s krajcarji, ki so jih dobili pri sekanju. Tedaj je pa prišlo na misel tudi meni, da bi dal svoje jabolko sekati. Morda bi res dobil tudi kak krajcar, dva krajcarja, tri, pet ali še več.

Premišljeval sem in naposled sklenil, da bom dal jabolko vseeno sekati, bodi že kakorkoli.

Zanimalo pa me je zdaj še to, kako bom držal jabolko in na koliko potov bom dovolil. Zvesto sem opazoval pri drugih. Nekateri so stiskali piruh v roki

tako tesno in skrito, da si ga komaj videl. In vendar! Nekateri so bili mojstri v sekanju in so zadeli.

Prišli smo do cerkve. Cerkvnik je potegnul za vrv in je pozvonil. Ljudstvo se je že gnetlo v cerkvi. Cel gozd butar je bil v cerkvi, in srečen si bil, če si mogel videti gospoda pri oltarju, ki so blagoslavljali butare, pomaranče, jabolka in podobne reči.

Dolgo je bilo sveto opravilo in velika gneča je človeka kmalu utrudila. Jaz pa nisem čutil nobene utrujenosti. Vso mašo me je motilo in sem pregrešno mislil le na svoje jabolko in na tihem sem molil, naj bi mi ga nihče ne zadel. Zaupal sem in sem trdno veroval.

Šli smo od svete maše domov. Hotel sem poizkusiti svojo srečo. Kar sredi pota sem se junaško ustavil in krepko vprašal: »Kdo gre sekati?« In sem pokazal svoje jabolko vpricho množice.

»Na koliko potov?« mi je fant odgovoril.

»Na en pot!«

»Kako držiš?«

»Tako-le!« In sem držal jabolko kar na dlani — kar celo sem kazal.

Tovariši, ki so stali okoli mene, so se zasmeljali.

Jaz sem jih začudeno pogledal. »Čemu se smejete?«

»Tebi in tvojemu jabolku. Kmalu boš ob njega, ako ga boš tako držal!« so odgovorili.

Jaz jim pa nisem verjel. Prepričan sem bil, da govore le iz zavisti, ker mi ne privoščijo krajcarja, ki sem ga bil tako potreben. Za trdno sem veroval, da ne bo mojega jabolka nihče zadel; jaz pa bom štel pridobljene krajcarje.

Držal sem jabolko in skrbno gledal, da krajcar kam daleč ne odleti, da bi ga ne bilo treba iskati.

Fant je že mahal z roko in medtem, ko sem jaz gledal naokoli in pričakoval krajcarja, je že priletel s tako silo v moje jabolko, da se je skrtil pred mojimi očmi. Zamizal sem, kakor da bi mi bil priletel v čelo.

Fant pograbi jabolko in se mi zahvali posmehljivo zanj. Vsi naokoli so se zasmeljali. Jaz sem pa stal ves osramočen pred radovednimi obrazi.

Zajokal sem in sem z žalostjo in obupom nad svojo srečo hotel imeti jabolko nazaj. Zvijal sem se in ga hotel fantu iztrgati iz rok. Stokajoče sem kričal:

»Daj mi krajcar, saj je krajcar moj!«

»Kakšen krajcar! Kaj si ti zadel!«

»Jaz sem dal sekat in je zdaj krajcar moj,« sem spet jokal in se cmeril okoli njega. Ljudje so pa šli mimo in so vsi gledali.

»Otrok neumni,« mi je rekel fant, »pojdi se solit in ne dajaj sekat nikomur več, da te kdaj morda še ne zlasajo za tvojo neumnost!« Tako je rekel in je vrgel moje jabolko s ceste daleč na njivo.

»Tam ga imaš.« Jabolko je teklo v dolino, jaz pa za njim, na glas jokajoč.

Na cesti so se tovariši hkratu zasmeli in zakričali: »Kaj te ni sram, Jože, kaj te ni sram!«

O, bilo me je sram, sram pred samimseboj in sram pred drugimi ljudmi. Hudo mi je bilo za krajcar, še huje pa za moje jabolko, ki se je valilo v dolino.

Jan Reginov.

O Veliki noči.

Poslušajte, bralci mali,
kaj so danes meni dali
moja ljuba dobra mama,
ko sva bila v sobi sama.

Slastno to je narejeno,
znotraj še celo medeno;
jamo pa ima po sredi.
»Čudnareč — kaj je, povedi!«

Stvarca ta je vsa okrogla,
da bolj biti bi ne mogla;
barve zgoraj je rumene,
lepše ne poznam nobene.

To igrača ni nobena,
je povitica pečena.
Dober — dober je ta spaček,
saj je vendar moj kolaček!

Fr. Zdravko.

